

CAMPANYA INSPECTORIAL 2018/2019 "PRIMER, ELS ÚLTIMS"

"El vostre Pare del cel no vol que es perdi ni un de sol d'aquests petits" (Mt. 18, 12 - 14)

RECÉS 3: DEIXEM-NOS SORPRENDRE: EL GRA DE MOSTASSA

Llavors els justos li respondran: "Senyor, quan et vam veure afamat i et donàrem menjar; o que tenies set, i et donàrem beure? Quan et vam veure foraster, i et vam acollir; o quan anaves despullat, i et vam vestir? Quan et vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure't?". El Rei els respondrà: 'En veritat us ho dic: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi'".

(Mt 25, 37 - 40)

Paràbola del creixement de la llavor Marc 4, 26-34:

26. Deia encara: «Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra la llavor a la terra:
27. tant si dorm com si està despert, de nit o de dia, la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com.
28. La terra, tota sola, dóna el fruit: primer brins, després espigues i finalment blat granat dins les espigues.
29. I així que el gra és a punt, aquell home fa córrer la falç, perquè ha arribat el temps de la sega.»

Paràbola del gra de mostassa

30. Deia també: « A què compararem el Regne de Déu? Amb quina paràbola en podríem parlar?
31. És com quan sembren un gra de mostassa, que és la més petita de totes les llavors de la terra;
32. però, un cop sembrada, va creixent i arriba a fer-se més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells del cel poden fer niu a la seva ombra.»

1. Introducció al text

En la primera paràbola (v. 26-29), el Regne de Déu es compara amb el misteriós creixement de la llavor, que se sembra i el germen creix i produeix l'espècie, independentment de la cura que en pugui tenir el pagès qui, al final de la maduració, fa el que cal per a recol·lectar-ho. El missatge que ens transmet aquesta paràbola és aquest: per la predicació i l'acció de Jesús el Regne de Déu és anunciat, irromp en el camp del món i creix i es desenvolupa com el gra, per la seva pròpia força i d'acord amb els seus criteris, humanament no desxifrables. En créixer i germinar en la història, no depèn tant del treball de l'home, sinó que és sobretot l'expressió del poder i la bondat de Déu. I de la força de l'Esperit Sant, qui fa avançar la vida cristiana en el si del Poble de Déu.

Llegim també una senzilla paràbola en la qual Jesús deixa clar que la tasca dels seus seguidors és posar-se al servei del projecte del Pare, sembrant petites "llavors" d'Evangeli.

La paràbola parla d'un gra de mostassa que se sembra a l'hort. Què té d'especial aquesta llavor? Doncs que és la més petita de totes; però, quan creix, es fa un arbust més gran que les hortalisses. El projecte del Pare té uns començaments molt humils, però la seva força transformadora ara no la podem ni imaginar.

L'activitat de Jesús a Galilea semblant gestos de bondat i de justícia no és res grandiosos ni espectaculars: Ni a Roma ni al Temple de Jerusalem són conscients del que està succeint. El treball que avui fem els seus seguidors és insignificant: els centres de poder l'ignoren.

Una vegada que el projecte de Déu és introduït en el món, va transformant calladament la història humana. Déu ja està treballant entre nosaltres promovent la solidaritat, el desig de veritat i de justícia, l'anhel d'un món més venturós. La seva força és irresistible. Cal temps per a veure'n el resultat final. Cal, sobretot, fe i paciència per a mirar la vida fins el fons i intuir l'acció secreta de Déu.

Hem de col·laborar amb ell seguint Jesús: més pobres i més propers als pobres, més lliures per a sembrar llavors d'Evangeli, i més humils per a viure enmig de la gent com a ferment d'una vida més digna i fraterna. Poc a poc, aprendrem a viure la fe de manera humil, sense fer gaire soroll ni donar grans espectacles. Ja no conrearem tants desitjos de poder ni de prestigi. No gastarem les nostres forces en grans operacions d'imatge. Buscarem l'essencial. Caminarem en la veritat de Jesús.

2. Meditació

2.1. Meditació primera: *El Regne de Déu creix de manera misteriosa i sorprenent*

“Ahir, com avui, el Regne de Déu creix de manera misteriosa i sorprenent en el món, revelant el poder ocult de la petita llavor, la seva victoriosa vitalitat”. (Papa Francesc el 17 de juny 2018).

Ahir, com avui, el Regne de Déu està creixent en el món d'una manera misteriosa i sorprenent, en revelar el poder ocult de la petita llavor, la seva victoriosa vitalitat. Recordeu això: Déu salva sempre, Ell és salvador.

En la segona paràbola (v. 30-32), Jesús compara el Regne de Déu amb un petit gra de mostassa. És un gra molt petit, però creix fins a convertir-se en la més gran de totes les plantes del jardí: un creixement impredecible, sorprenent. No és fàcil per a nosaltres entrar en aquesta lògica de la naturalesa impredecible de Déu i acceptar-la en la nostra vida. Però avui el Senyor ens exhorta a una actitud de fe que va més enllà dels nostres projectes, dels nostres càlculs i de les nostres prediccions. Déu és sempre el Déu de les sorpreses, el Senyor sempre ens sorprèn. És una invitació a obrir-nos més generosament als plans de Déu, tant a nivell personal com a nivell comunitari. En les nostres comunitats hem de fer atenció a les petites i grans oportunitats de bé que ens ofereix el Senyor, permetent d'involucrar-nos en la seva dinàmica d'amor acollidor i de misericòrdia vers tothom.

L'autenticitat de la missió de l'Església no està donada per l'èxit i la satisfacció dels resultats, sinó pel fet d'avançar amb el coratge de la confiança i la humilitat de rendir-se a Déu. Avançar en la confessió de Jesús i amb la força de l'Esperit Sant. És la consciència d'ésser petits i dèbils instruments, que en mans de Déu i per la seva gràcia poden realitzar grans obres, avançant en el seu Regne que és “la justícia, la pau i el goig de l'Esperit Sant” (Rom 14,17)

Creus, de veritat, en la força que té la llavor del Regne? O ho confies tot només a les teves forces?

2.2. Meditació segona: *Què sembrem?*

Per poc que ens hi fixem, en la nostra vida ens adonarem que vivim ofegats per les males notícies. Males notícies de tot tipus. Emissores de ràdio i televisió, noticiaris i

reportatges, revistes especialitzades i, per a especialitzar, descarreguen damunt nostre torrents de notícies

d'odis
de guerres
de terrorismes
de fam assassina
de violències de tot tipus
d'escàndols petits i grans
de corrupcions i corromputs
d'estafes i d'estafadors,
...

Els venedors de sensacionalisme no semblen trobar altres coses més notables en el nostre desgraciat planeta.

Per altra banda, la increïble velocitat amb què s'estenen les notícies i els problemes a tot el món ens deixen esburbats i desconcertats. Què pot fer una pobra persona, per bona voluntat que tingui, davant de tants sofriments? La ciència ens ha volgut convèncer de què els problemes es poden resoldre amb una mica més de tècnica de poder.

Però aquest poder, més que en mans de les persones, està en les estructures. S'ha convertit en un poder invisible que se situa més enllà d'allò del que pot cada individu. En gran part, aquest – l'individu – s'ha convertit en simple instrument atrapat en un sistema de relacions que ja no pot dominar. Aleshores, la temptació més fàcil és passar del tema. Inhibir-se.

Què podem fer per a millorar aquesta societat?

Més d'un pensa – i ho diu – que són els grans i els poderosos, els qui tenen el poder polític o econòmic, els qui han d'operar el canvi que necessita aquesta humanitat per a ser millor i més feliç. Però, de fet, no és així.

Hi ha a l'Evangelí una crida dirigida a tothom i que consisteix en sembrar petites llavors d'una nova humanitat. Jesús no parla de grans coses ni de cap espectacularitat prodigiosa. El Regne de Déu és una realitat molt humil i molt modesta en els seus orígens. Una realitat tal, que pot passar tan desapercebuda com la llavor més petita. Però una realitat que està cridada a créixer i a fructificar de la manera més insospitada i segura.

Segurament que tots hem d'aprendre de nou a valorar els petits gestos. Segur que no estem cridats a ésser herois i màrtirs cada dia. Però sí que a tots se'ns invita a viure posant un xic més de felicitat a cada racó del nostre petit món diari:

- ✓ un gest amistós a l'home que viu desconcentrat i desconcertat.
- ✓ un somriure acollidor al qui està sol.
- ✓ un senyal de bon veïnatge a qui comença a desesperar.
- ✓ un raig d'alegria en un cor angoixat,... no són coses grans. Cap d'aquestes ho és. Són petites Llavors del Regne de Déu que tots podem sembrar en aquesta societat complicada i trista, que ha oblidat l'encant meravellós de les coses bones i senzilles.

Què és el que tu sembres de manera habitual i constant?

3. Contemplació: *Somia la teva vida plena de pobres que s'acullen a tu.*

Parlem de plantes i d'ocells.

Llavor caiguda a terra, morta... llavor que dóna fruit abundant, tant que n'hi haurà suficient perquè hi mengin el sembrador i els de casa seva, els pobres i els ocells del cel. Mostassa: Llavor petita, insignificant, menyspreable... que brota i treu branques tan grans que els ocells s'hi poden ajocar i niar.

Parlem de Jesús i de nosaltres.

En Jesús, en el qui s'abaixà fins al fons de la mort, en l'últim, en el menyspreat dels homes, en l'esquivat, en el leprós, en el desfigurat que ni tan sols semblava home,... en ell niaren els alliberats de l'esperit maligne, els leprosos purificats, els esgarrats curats, els pecadors perdonats, els pobres evangelitzats.

En Jesús niem nosaltres: en ell som de Déu, en ell som fills de Déu, en ell tenim la vida de Déu, en ell som humanitat nova, en ell som germans, en ell som u, un sol cos, el seu cos...

Els místics gaudiren veient-se niar en la cavitat de la roca, en el costat obert del Salvador.

Tu gaudeixes veient-te niar en els braços oberts de Crist, en l'arbre de la vida que és Crist, en la Vida que estava junt a Déu i que es va fer arbre humà per tal que tu poguessis niar en ell.

Tu gaudeixes veient-te niar en Crist ressuscitat, amb qui combregues, en qui avui ets rebut i arrecerat, protegit i hostatjat.

En Crist trobes l'Esperit que fa possible la teva volada, l'aliment que et dona força, la confiança que necessites, la gràcia que et fa formós, l'amor que et dona calor i protecció.

I aprens... d'Ell, aprens a ésser branca on puguin niar els pobres, els famolencs de pau i de pa, els assedegats de justícia i d'aigua, els petits en recerca de protecció i recer.

Somia, somia la teva vida plena de pobres que s'acullen a tu.

4. Oració: Sembrar *Florentino Ulibarri*

Qui sembra
sembrava amb esperança,
tot i que el terreny
no sigui el millor
i tingui pedres,
esbarzers,
clarianes,
llocs erms,
camins trepitjats
i aus en el cel a l'aguait.

Qui sembra
sembrava amb esperança,
tot i que no sigui amo
del temps,
de les pluges,
de les gelades,
dels vents,
de les sèquies,
ni dels calors
que assequen el terreny.

Qui sembra
sembrava amb esperança,
tot i que no distingeixi
la llavor,
ni entengui
els processos
de germinació,
ni els miracles closos
en la llavor
que llança a la terra.

Qui sembra
sembrava amb esperança,

tot i que només escampi
a la terra i en els cors
llavors petites,
llavors sense prestància,
llavors de mostassa,
perquè sap que el Senyor
del camp i de la llavor
confia en ell i en la seva tasca.

Qui sembra
sembrava amb esperança,
tot i que no sigui seva la llavor,
ni el terreny,
ni sigui amo del temps,
ni sàpiga de climes;
tot i que l'experiència li digui
que hi ha collites que fracassen
malgrat la cura
i els càntirs de gràcia.

Qui sembra
viu l'esperança,
somnia en paràboles,
llança bones noves,
gaudeix la temporada
i anhela la collita;
però, a vegades, les preocupacions
li fan passar les nits en blanc,
i res se soluciona
fins que s'adorm en la teva falda.

¡Sortiré a sembrar
per a continuar la teva tasca
i perquè ens contis històries
que floreixin en gràcia!